

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 38, 2018

Nummer 38, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1975](#) 19-10-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1976](#) 19-10-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1973](#) 19-10-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1903](#) 12-10-2018

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:3707](#) 16-10-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:4297](#) 16-10-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:3646](#) 10-10-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:8867](#) 09-10-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:4181](#) 09-10-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2682](#) 28-08-2018

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:4097](#) 15-10-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:8760](#) 11-10-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:4913](#) 10-10-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:3950](#) 10-10-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:4333](#) 10-10-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:4009](#) 10-10-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:4467](#) 01-10-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:8049](#) 28-09-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:8350](#) 28-09-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:8306](#) 24-09-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:8250](#) 29-08-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:3812](#) 15-08-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:6310](#) 19-07-2018

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2018:612](#) 10-10-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Den Haag](#) 01-10-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Oost-Brabant](#) 20-09-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Oost-Brabant](#) 10-10-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid werkgever voor arbeidsgerelateerd verkeersongeval (artikel 7:611 BW). Rechter in schadestaatprocedure gebonden aan in hoofdprocedure vastgestelde grondslag voor aansprakelijkheid. Heeft hof in schadestaatprocedure, in het licht van de toenmalige werkgeversaansprakelijkheid, verkeerde uitleg gegeven aan arrest hof in hoofdprocedure (2007)? Hoge Raad: ja, hof heeft in hoofdprocedure verweester aansprakelijk geacht voor de schade die eiser lijdt als gevolg van het hem overkomen verkeersongeval, en dus niet voor de schade die eiser lijdt als gevolg van het ontbreken van een adequate verzekering.

Eiser is in 1998 een ernstig auto-ongeval overkomen terwijl hij tijdens zijn 'nooddienst' op weg was naar zijn werk met een zogenoemde autoambulance, die eigendom was van zijn werkgever. Eiser is bij het ongeval ernstig gewond geraakt met blijvende invaliditeit als gevolg. Eiser heeft van zijn werkgever vergoeding gevorderd voor de door hem naar aanleiding van het ongeval geleden schade. Nadat de kantonrechter deze vordering had afgewezen, heeft het hof haar alsnog op de subsidiaire grondslag (goed werkgeverschap in de zin van artikel 7:611 BW) toegewezen. Het hof overwoog hiertoe dat de werkgever wel een collectieve ongevallenverzekering had afgesloten, maar dat de aard van de dekking hiervan (maximaal fl. 60.000) te beperkt was. Het hof overwoog voorts dat eiser de mogelijkheid aannemelijk had gemaakt dat eiser een schade heeft geleden die veel meer omvat dan het reeds aan hem (door de genoemde ongevallenverzekering) ter beschikking gestelde bedrag van fl. 67.600. De Hoge Raad heeft het door de werkgever tegen deze uitspraak ingestelde cassatieberoep verworpen.

Naast de hoofdprocedure is omtrent deze zaak een verklaringsprocedure aanhangig gemaakt door verweester, als rechtsopvolger van de werkgever, waarin verweester stelt dat haar aansprakelijkheid jegens eiser is beperkt tot het bedrag dat aan eiser zou zijn uitgekeerd als de werkgever een behoorlijke verzekering ten behoeve van haar werknemers zou hebben afgesloten. De rechtbank heeft de vordering afgewezen. Eiser heeft jegens verweester een schadestaatprocedure aanhangig gemaakt. De rechtbank heeft bij tussenvonnis geoordeeld dat

verweerster aansprakelijk is voor de gehele schade die eiser als gevolg van het ongeval heeft geleden. Verweerster heeft zowel in de verklaringsprocedure als in de schadestaatprocedure hoger beroep ingesteld. Het hof heeft enkele tussenarresten gewezen en heeft vervolgens bepaald dat tegen een van deze tussenarresten tussentijds beroep in cassatie kon worden ingesteld.

De Hoge Raad ziet zich voor de vraag gesteld of de door het hof in de schadestaat- en verklaringsprocedure aan het arrest van het hof in de hoofdprocedure gegeven uitleg onbegrijpelijk is. De Hoge Raad overweegt als volgt. Uitgangspunt is dat de rechter in de hoofdprocedure de grondslag voor aansprakelijkheid vaststelt en dat de rechter in de schadestaatprocedure gebonden is aan dat oordeel. Het arrest van het hof in de hoofdprocedure laat geen andere uitleg toe dan dat de grondslag voor de door het hof aangenomen aansprakelijkheid van verweerster is gelegen in een rechtstreeks op artikel 7:611 BW berustende verplichting van de werkgever om de werknemer diens schade als gevolg van een arbeidsgerelateerd verkeersongeval te vergoeden en dat het hof op die grondslag verweerster aansprakelijk acht voor de schade die eiser lijdt als gevolg van het hem overkomen verkeersongeval, en dus niet voor de schade die eiser lijdt als gevolg van het ontbreken van een adequate verzekering. Het hof heeft in de hoofdprocedure enkel geoordeeld dat aan de uit artikel 7:611 BW voortvloeiende verplichting tot vergoeding van de ongevalsschade niet reeds is voldaan doordat de werkgever een ongevallenverzekering heeft afgesloten, nu deze naar haar aard een beperkte dekking biedt en daarom niet voldoende is om de volledige schade van eiser als gevolg van het ongeval te vergoeden. Hieraan staat niet in de weg dat de Hoge Raad in zijn arrest in de hoofdprocedure heeft geoordeeld dat de werkgever, uit hoofde van zijn in artikel 7:611 BW neergelegde verplichting zich als een goed werkgever te gedragen, gehouden is zorg te dragen voor een behoorlijke verzekering van de werknemer wiens werkzaamheden ertoe kunnen leiden dat hij als bestuurder van een motorvoertuig betrokken raakt bij een verkeersongeval, en dat schending van die verplichting leidt tot aansprakelijkheid jegens de werknemer voor zover deze door die tekortkoming schade heeft geleden, een en ander onder verwijzing naar HR 1 februari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB6175, *NJ* 2009/330 ([...]/*Akzo*), HR 1 februari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB4767, *NJ* 2009/331 ([...]/*Taxicentrale Nijverdal*) en HR 12 december 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD3129, *NJ* 2009/332 (*Maatzorg*/[...]). Deze algemene vooropstelling geeft de stand van het recht weer zoals dat luidde na de genoemde arresten.

De Hoge Raad is dan ook van oordeel dat het hof een onbegrijpelijke uitleg aan het arrest in de hoofdprocedure heeft gegeven. De Hoge Raad verwijst het arrest naar het hof: na verwijzing zal alsnog de omvang van de schade moeten worden vastgesteld die eiser lijdt als gevolg van het hem in 1998 overkomen ongeval.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1975

Zaaknummer: 17/03686

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, T.H. den Tanja-van Broek, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Advocaten: M.A.J.G. Janssen en M.W. Scheltema

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Relativiteit bij onrechtmatige overheidsdaad. Eisers tot cassatie stellen Staat aansprakelijk wegens te late en onjuiste implementatie van Europese EPB-richtlijn. Met EPB-richtlijnen is beoogd te komen tot positieve milieueffecten als gevolg van verbeterde energieprestaties van gebouwen. Feit dat voor verwezenlijking van de doelstelling van de EPB-richtlijnen de betrokkenheid van met het opstellen van energiecificaten belaste deskundigen vereist is, betekent niet dat de economische en financiële belangen van deze deskundigen worden beschermd door die richtlijnen, en evenmin dat die belangen zodanig nauw samenhangen met de door die richtlijnen nagestreefde doelstellingen dat zij op die grond onder het beschermingsbereik van die richtlijnen vallen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1973

Zaaknummer: 17/03295

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, M.V. Polak, M.J. Kroeze en C.H. Sieburgh

Advocaten: J.P. Heering en M.W. Scheltema

Wetsartikelen: 6:163 BW

RECHTSPRAAK

Raad voor de Kinderbescherming heeft niet onrechtmatig gehandeld jegens moeder door de wijze waarop de Raad, in het kader van een beslissing over het gezag over het kind, onderzoek heeft gedaan naar het strafrechtelijke verleden van de vader. De Raad heeft niet tot taak zich te begeven in een afweging van de belangen van de ouders van het kind. Voorts heeft Openbaar Ministerie niet onrechtmatig gehandeld jegens de moeder door aan kennisgeving van voorwaardelijke niet-vervolgung de voorwaarde te verbinden dat de moeder gedurende jaar geen strafbare feiten (meer specifiek: smaad) meer pleegt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1976

Zaaknummer: 17/03817

Rechters: E.J. Numann, M.V. Polak, T.H. den Tanja-van Broek, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Advocaten: M.M. van Asperen en S. Kousedghi

RECHTSPRAAK

Civiele zaak Trafigura; Stichting treedt aanvankelijk op namens de slachtoffers, later mede als stichting als bedoeld in artikel 3:305a BW. Stichting niet-ontvankelijk vanwege ongeoorloofde wisseling van hoedanigheid door middel van wijziging van eis.

Handelsonderneming Trafigura heeft in 2006 de lading van het schip Probo Koala geloost in de havenstad Abidjan in Ivoorkust. Dit is in de media gekomen als 'de giframp met de Probo Koala', nadat vijftien mensen zijn overleden en veel slachtoffers in het ziekenhuis moesten worden opgenomen. Stichting Union des Victimes de Dechets Toxiques d'Abidjan komt op voor de slachtoffers. De Stichting heeft na een eiswijziging in eerste aanleg gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat Trafigura onrechtmatig heeft gehandeld jegens de slachtoffers van de giframp, dat Trafigura aansprakelijk is voor materiële en immateriële schade en dat Trafigura is gehouden te beginnen met het saneren van de getroffen sites op straffe van een dwangsom. De rechtbank heeft de Stichting niet-ontvankelijk verklaard in haar vorderingen, omdat met de rechtsvorderingen van de Stichting de belangen van de personen ten behoeve van wie de rechtsvorderingen zijn ingesteld onvoldoende gewaarborgd zijn. Tegen deze beslissing komt de Stichting in principaal hoger beroep.

Het hof stelt vast dat het hier een zaak betreft tussen twee Nederlandse rechtspersonen, alsmede dat het Protocole en de Allonge niet zien op de Stichting. Uitgangspunt is dan dat de Nederlandse rechter op grond van artikel 2 Rv bevoegd is. Trafigura heeft zich in (voorwaardelijk) incidenteel hoger beroep in grief 2 erop beroepen dat sprake is van een ontoelaatbare hoedanigheidswissel. Zij heeft dit betoog reeds gevoerd in eerste aanleg en werpt deze grief op onder de voorwaarde dat het hof oordeelt dat dit verweer niet valt onder de positieve zijde van de devolutieve werking. Het hof begrijpt deze voorwaarde zo, dat Trafigura zich realiseert dat zij niet incidenteel hoeft te grieven als het gaat om een punt dat wegens de devolutie toch aan de orde komt. Nu de positieve zijde van de devolutieve werking het hof noodzaakt om dit aspect te bezien is het voorwaardelijk karakter niet van belang.

Het hof stelt op grond van vaste jurisprudentie van de Hoge Raad het volgende voorop. De vraag in welke hoedanigheid een eisende partij optreedt, vergt uitleg van het exploot waarmee

de desbetreffende instantie wordt ingeleid. Ingevolge artikel 3:59 BW zijn artikel 3:33 en 3:35 BW op deze uitleg van overeenkomstige toepassing. In verband met de aard van dat stuk en de belangen van de wederpartij moeten echter strenge eisen worden gesteld aan de duidelijkheid van de formulering van het exploit en meer in het bijzonder aan de omschrijving van de identiteit en de hoedanigheid van degene op wiens verzoek het wordt uitgebracht. Een wijziging van eis waarbij een door eiser in een bepaalde hoedanigheid ingestelde vordering een door eiser voor zichzelf ingestelde vordering (of omgekeerd) wordt, is niets anders dan een verandering in de persoon van de formele procespartij, hetgeen ongeoorloofd is. Hierbij moet worden bedacht dat de identiteit van de procespartij in civiele procedures in meerdere opzichten van wezenlijk belang is, bijvoorbeeld als het gaat om gezag van gewijsde en executie. Het komt er bij de uitleg op aan hoe Trafigura de inleidende dagvaarding heeft opgevat en redelijkerwijs heeft mogen opvatten, voordat zij de akte kende. Uit de weergave van de in dit verband relevante passages uit de inleidende dagvaarding wordt niet duidelijk dat de Stichting optreedt in de hoedanigheid van claimstichting in de zin van artikel 3:305a BW. Dat artikel wordt niet genoemd en er zijn duidelijke aanwijzingen dat de Stichting niet als zodanig optreedt. Zij verwijst immers naar volmachten, die voor een claimstichting irrelevant zijn, en zij vordert mede schadevergoeding, hetgeen op basis van de wet voor een claimstichting als bedoeld in artikel 3:305a BW niet mogelijk is. Dat het woord volmacht berust op een vertaalfout, zoals de Stichting thans stelt, was voor Trafigura uit de tekst niet kenbaar. Dat betekent dat Trafigura het exploit in redelijkheid zo mocht opvatten dat de Stichting de inleidende dagvaarding in haar hoedanigheid van (directe of indirecte) vertegenwoordiger van de slachtoffers, van wie zij volmachten en/of lastgevingen had gekregen, heeft uitgebracht.

De wijziging van de eis door de Stichting is niet geoorloofd en moet buiten beschouwing worden gelaten. De Stichting is niet-ontvankelijk in het hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:3707

Zaaknummer: 200.211.978/01

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten, J.W.M. Tromp en J.F. Aalders

Advocaten: F.M.P. Brisdet en A. Knigge

Wetsartikelen: 3:305a BW

RECHTSPRAAK

Geïntimeerde heeft in 2000 bij een verkeersongeval letsel opgelopen en daarna het postwhiplashsyndroom ontwikkeld. In deze zaak zijn verschillende tussenarresten gewezen. Het hof ziet aanleiding om alsnog een meervoudige comparitie te houden, als partijen daar behoefte aan hebben. Het gaat er daarbij met name om dat alle drie de raadsheren die de beslissing zullen nemen kennis kunnen nemen van hetgeen door geïntimeerde en haar advocaat in een eerdere comparitie is toegelicht en de reactie van Amlin daarop. Het hof houdt verder iedere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:4297

Zaaknummer: 200.113.730_02

Rechters: C.E.L.M. der Smeenk-van Weijden, H.E. HAE Uniken Venema en J.M. Brandenburg

Advocaten: H. van Chr Dijk en Ph.C.M. van der Ven

RECHTSPRAAK

Eiser vordert voorschot op schadevergoeding in verband met aardbevingsschade. Hij vordert de veroordeling van NAM tot betaling van € 3.157.544,31. Aan zijn vordering legt hij ten grondslag dat NAM op grond van artikel 6:177 lid 1 sub b BW aansprakelijk is voor schade als gevolg van gaswinning. De voorzieningenrechter acht het in het kader van dit kort geding niet aannemelijk geworden dat de schade inderdaad is of wordt veroorzaakt door aardbevingen. Volgt afwijzing.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 15-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:4097

Zaaknummer: C/19/124141 / KG ZA 18-149

Rechters: A. van der Meer

Advocaten: P.W. Huitema en P.A.Th. Kostwinder

Wetsartikelen: 6:177a BW en 6:177 BW

RECHTSPRAAK

Artikel 81 lid 1 RO. Vaststellingsovereenkomst tot stand gekomen onder invloed van misbruik van omstandigheden? Is vernietigingsbevoegdheid verjaard? Aanvang verjaringstermijn. Beroep op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar?

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1903

Zaaknummer: 17/04154

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, M.V. Polak, C.E. du Perron en M.J. Kroeze

Advocaten: N.T. Dempsey en K. Aantjes

Wetsartikelen: 81 lid 1 RO

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor seksueel binnendringen en ontucht met diverse jonge jongens in een periode van ruim acht jaar in Nederland, elders in Europa en India. Slachtoffer 1 heeft een vordering tot schadevergoeding ingediend van € 35.000 wegens immateriële schade. De vordering wordt toegewezen tot een bedrag van € 8.500. Slachtoffer 2 vordert € 50.000 smartengeld. De rechtbank acht een vergoeding van de immateriële schade tot een bedrag van € 17.500 billijk, gezien het langdurige en stelselmatige seksueel misbruik dat een grote impact heeft gehad op slachtoffer 2 en waardoor hij nog steeds lijdt aan een posttraumatische stressstoornis.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 11-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:8760

Zaaknummer: 1514662017

Rechters: P.H.B. Littooy, P. de Mos en G. Drenth

Advocaten: S.S.H. Orsel

Wetsartikelen: 244 Sr, 245 Sr en 247 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mishandeling en poging tot zware mishandeling door medewerkers van een ggz-instelling te bijten, een kopstoot te geven en hen aan de haren te trekken. De benadeelde partij heeft lichamelijk letsel opgelopen. Daar komt bij dat het incident heeft plaatsgevonden terwijl de benadeelde partij werkzaam was als verpleegkundige en verdachte als patiënt geweld heeft gebruikt. Uit de verklaring van de benadeelde partij volgt dat dit incident mede daardoor een grote impact heeft gehad. Ten aanzien van de immateriële schade wordt een bedrag van € 800 toegekend.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 10-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:4333

Zaaknummer: 05/840464-18

Rechters: W.L.F. Prisse, R.S. Croll en J.H. Steverink

Advocaten: A.M. Smetsers

Wetsartikelen: 300 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Een 30-jarige man uit Alphen aan den Rijn is door de Rechtbank Midden-Nederland veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, waarvan drie maanden voorwaardelijk. Hij achtervolgde een man uit Bilthoven die hij uiteindelijk voor zijn woning op de grond duwde en beroofde van € 13.000. De benadeelde partij heeft geen belang meer bij zijn vordering in het strafgeding, omdat hij reeds de civiele weg is ingeslagen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:4913

Zaaknummer: 16/705869-18 (P)

Rechters: M. Eversteijn, G.A. Bos en L.C. Michon

Advocaten: C.C.W. Plaat en T.J. Roest Crollius

Wetsartikelen: 310 Sr en 312 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Na een eenzijdig verkeersongeval beroept verzekeraar Nagico zich op een uitsluiting in de polisvoorwaarden dat sprake was van alcoholgebruik bij de bestuurder. In het politierapport stond weliswaar dat geen sprake was van alcoholgebruik, maar uit het SHE-dossier blijkt dat er wel alcohol in het spel was. Het Gerecht vermoedt dan ook dat sprake is geweest van zodanig alcoholgebruik dat de bestuurder niet meer tot het besturen van een auto in staat was en dat Nagico zich terecht op de uitsluiting kan beroepen. Verzekerde mag tegenbewijs leveren.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 10-10-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2018:612

Zaaknummer: AUA201701340

Rechters: J. Sap

Advocaten: H.F. Falconi, E.A. Th Kuster en A.I.N. Fräser

RECHTSPRAAK

Partijen zijn in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over het voornemen van de rechtbank om een aantal prejudiciële vragen te stellen inzake de Groningse aardbevingszaken. De rechtbank formuleert naar aanleiding van de opmerkingen nieuwe vragen.

De rechtbank komt – met inachtneming van de opmerkingen van partijen naar aanleiding van de conceptvragen – tot de volgende prejudiciële vragen inzake aardbevingszaken:

1. In hoeverre heeft het onderscheid tussen aansprakelijkheid op grond van artikel 6:177 lid 1 sub b BW en op grond van artikel 6:162 BW gevolgen voor de aanspraak op vergoeding van (im)materiële schade?
2. Is er ruimte voor het aansprakelijk houden van EBN op grond van artikel 6:177 lid 2 sub b BW naast het aansprakelijk zijn van NAM op grond van artikel 6:177 lid 2 sub a BW? Kan EBN mede gelet op haar bijzondere positie als Staatsdeelnemer in de maatschap, als exploitant in de zin van artikel 6:177 lid 2 sub b BW worden aangemerkt?
3. Onder welke omstandigheden kan de Staat – mede gelet op artikel 2, 3 en 8 van het EVRM – aansprakelijk worden gehouden voor aardbevingsschade op grond van artikel 6:162 BW? 4. Verhindert de formele rechtskracht van het instemmingsbesluit aansprakelijkheid van de Staat? Onder welke omstandigheden kan de Staat ondanks de formele rechtskracht van een instemmingsbesluit aansprakelijk worden gesteld?
5. Hoe ver moet het tegenbewijs gaan om het bewijsvermoeden als bedoeld in artikel 6:177a BW te kunnen weerleggen; moet het tegendeel komen vast te staan of kan twijfel zaaien voldoende zijn?
6. Als bij de partij die schade lijdt als gevolg van mijnbouwactiviteiten waarvoor de exploitant aansprakelijk is, sprake is van een (al dan niet latente) kwetsbaarheid van hemzelf en/of van het aan hem toebehorende onroerend goed, dient de exploitant alle schade te vergoeden die als gevolg van de mijnbouwactiviteiten is ontstaan of verergerd of is er ruimte voor het oordeel dat vanwege die (al dan niet latente) kwetsbaarheid niet alle schade op de voet van artikel

6:98 BW naar redelijkheid aan de exploitant kan worden toegerekend dan wel dat de schade deels voor rekening komt voor de eigenaar vanwege eigen schuld of voordeelverrekening?

7a. Kan waardedaling van een woning als gevolg van het risico op aardbevingen als gevolg van gaswinning aangemerkt worden als schade waarvoor de exploitant aansprakelijk is, ook als de schade zich nog niet heeft gemanifesteerd bij verkoop van die woning en, zo ja, wat is de peildatum voor de begroting voor dergelijke schade?

7b. Indien vraag 7a. positief beantwoord wordt, geldt dit dan voor alle woningen die blootstaan aan het aardbevingsrisico van het Groningerveld of kan daarbij een gevalsdifferentiatie gemaakt worden, en welke omstandigheden zijn daarbij van belang?

7c. Indien vraag 7a. positief beantwoord wordt, in hoeverre hebben de eigenaren van de woning respectievelijk de voor de waardedaling aansprakelijke partijen de mogelijkheid om in geval van verdere waardedaling respectievelijk waardestijging ten opzichte van de peildatum die verdere daling of stijging (alsnog) terug te vorderen?

8. Onder welke omstandigheden behoort ook het gemis van onstoffelijk voordeel, te weten het ongestoorde woongenot, omdat daarvoor onnodig uitgaven (zoals hypotheekrente) zijn gedaan, tot de door de exploitant te vergoeden (vermogens)schade?

9a. Is bij schade op grond van de exploitatie van een mijnbouwwerk – in algemene zin of in bijzondere gevallen – plaats voor het oordeel dat sprake is van een zodanige aantasting van persoonlijkheidsrechten dat gesproken kan worden van een andere aantasting in de persoon als bedoeld in art. 6:106 lid 1 sub b BW?

9b. Als het antwoord op vraag 9a. bevestigend is, welke eisen moeten worden gesteld aan het bewijs dat de partij die aanspraak maakt op immateriële schadevergoeding op andere wijze in zijn persoon is aangetast? Volstaat daarvoor de vaststelling dat een partij woont in het gebied waar regelmatig aardbevingen worden gevoeld en schade wordt geleden in combinatie met een persoonlijke verklaring van die partij over zijn beleving van de invloed die de aardbevingen op hem hebben?

9c. In hoeverre verdraagt het hoogstpersoonlijke karakter van immateriële schadevergoeding zich met het min of meer 'forfaitair' vaststellen van schadevergoeding?

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 10-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:4009

Zaaknummer: C/19/117301 / HA ZA 16-256

Rechters: L. Groefsema, J.E. Biesma en S.M. Schothorst

Advocaten: I.J. Woltman, P.A.Th. Kostwinder, J.F. de Groot en K. Teuben

Wetsartikelen: 392 lid 2 Rv

RECHTSPRAAK

Vrouw vordert € 5.000 immateriële schadevergoeding van gedaagde, omdat hij ontkent dat hij met haar een affectieve relatie zou hebben gehad. De voorzieningenrechter acht dit ontkennen niet onrechtmatig en wijst alle vorderingen af.

Eiseres stelt zich op het standpunt dat gedaagde onrechtmatig jegens haar handelt door te ontkennen dat hij een affectieve relatie met haar heeft gehad. Tevens stelt eiseres dat gedaagde onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld door de inhoud van zijn app aan zijn ex-echtgenote over dat eiseres 'gevaarlijk' zou zijn en dat eiseres haar vriend tot zelfmoord zou hebben gedreven. Als gevolg van het onrechtmatig handelen van gedaagde stelt zij materiële en immateriële schade te lijden: zij is niet in staat om te werken en is in behandeling bij een therapeut. Eiseres vordert dat de voorzieningenrechter gedaagde gebiedt om de affectieve relatie te erkennen en geen uitlatingen te doen die deze relatie ontkennen. Ook vordert zij € 10.000 materiële schadevergoeding en € 5.000 immateriële schadevergoeding.

Voor zover de vorderingen van eiseres zijn gebaseerd op het standpunt dat zij een affectieve relatie heeft gehad met gedaagde, acht de voorzieningenrechter deze niet toewijsbaar. De standpunten van partijen staan op dit punt derhalve lijnrecht tegenover elkaar en een kort geding leent zich niet voor bewijslevering (voor zover dit al ter zake dienend zou zijn). Uit de in het geding gebrachte foto's en WhatsAppberichten kan de voorzieningenrechter geen affectieve relatie afleiden. Ook indien echter al zou vaststaan dat partijen een affectieve relatie met elkaar hebben gehad, is de voorzieningenrechter van oordeel dat van onrechtmatig handelen aan de zijde van gedaagde geen sprake is. Weliswaar zou het in dat geval wellicht pijnlijk zijn voor eiseres dat hij deze affectieve relatie – indien derden hem daarnaar vragen – ontkent, maar deze enkele omstandigheid maakt deze ontkenning nog niet onrechtmatig. Daarbij merkt de voorzieningenrechter op dat de onderhavige zaak van een geheel andere orde is dan de *Gordon*-zaak waarop eiseres zich beroept, alleen al omdat het daarbij om een bekende Nederlander ging en de media veel aandacht hadden voor de beëindiging van zijn relatie en Gordon bovendien werd verweten zich schuldig te maken aan het verspreiden van *fake news* hieromtrent.

Ook de inhoud van het WhatsAppbericht over eiseres en de zelfmoord van haar vriend is niet onrechtmatig. Zulke vervelende dingen gebeuren soms als mensen over en weer emoties voelen naar aanleiding van het gedrag (althans de beleving hiervan) van de ander, maar het recht verbindt hier niet onder alle omstandigheden consequenties aan. In deze zaak is dat zeker niet aan de orde. De vorderingen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 10-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:3950

Zaaknummer: 162744 KG ZA 18-214

Rechters: C.M. Telman

Advocaten: D.J.W. Feddes, T. van Malssen en M. Hengeveld

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Politieambtenaar wordt tijdens arrestatie door arrestant geschopt tegen de borstkas. Het incident heeft uitzonderlijk ernstige gevolgen voor de politieambtenaar gehad en gedaagde is gehouden tot het betalen van een schadevergoeding van € 204.975.

Aan de orde is de begroting van de schade die een politieambtenaar als gevolg van een incident in 2007 heeft opgelopen. Gedaagde, die tijdens zijn arrestatie gefouilleerd werd, heeft de politieambtenaar een stoot gegeven tegen de borstkas met zeer ernstige en verstrekkende gevolgen. Eiser heeft pijn- en buikkachten en defecatieproblemen die zeer invaliderend werken. Zijn persoonlijk leven, zijn vrijetijdsbesteding en zijn beroepsleven zijn blijvend in negatieve zin veranderd. Voor het incident was eiser een zeer actieve en sportieve man met een groot sociaal netwerk. Door het incident is eiser verworpen tot een invalide en hulpbehoevende man, die volledig arbeidsongeschikt en onzelfstandig is en die ook niet meer in staat is tot enige sportbeoefening of andere fysiek inspannende activiteit. Het voorgaande rechtvaardigt een vergoeding voor immateriële schade van € 17.500. Het totale schadebedrag wordt gesteld op € 273.300, maar de rechtbank ziet reden om dit met 25% te matigen wegens de beperkte intensiteit van het fysieke geweld. Normaal gesproken zou een stoot tegen de borstkas bij het slachtoffer geen blijvende gevolgen hebben gehad. De ernstige gevolgen waren niet beoogd door gedaagde. Ook houdt de rechtbank rekening met de onderhoudsplicht van gedaagde jegens zijn kinderen.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-10-2018

Zaaknummer: C/01/271546 / HA ZA 13-872

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Verdachte heeft een mes in de rug en de nek van het slachtoffer gestoken. De verdachte is ontoerekeningsvatbaar wegens ziekelijke stoornis van de geestvermogens. Blijkens de door de benadeelde partij ingebrachte medische stukken lijdt hij als gevolg van het ten laste gelegde aan een posttraumatische stressstoornis en is hij wekelijks onder behandeling geweest bij de ziekenhuisafdelingen traumatologie, neurologie, KNO en vaatchirurgie. Het hof betreft hierbij in het bijzonder dat de benadeelde partij grote angst heeft gehad, en dit nog steeds zo ervaart, dat hij als gevolg van het letsel zal overlijden. Nog altijd bevindt zich een punt van het afgebroken mes in een zeer kwetsbaar lichaamsdeel. Toewijzing van € 25.000 voor immateriële schade.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:3646

Zaaknummer: 23-003561-16

Rechters: M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Vraag of begeleidingsovereenkomst terecht met onmiddellijke ingang is beëindigd. Limor begeleidde geïntimeerde wegens financiële problematiek door het bieden van ondersteuning en onderdak. Geïntimeerde heeft belang bij gevorderde verklaring voor recht dat appellante door onmiddellijke beëindiging van de begeleidingsovereenkomst in de nakoming daarvan tekort is geschoten, nu, indien tekortkoming komt vast te staan, de mogelijkheid van schade aannemelijk is. Appellante wordt in hoger beroep nogmaals toegelaten tot het leveren van bewijs van de stelling dat geïntimeerde medewerkers van appellante heeft bedreigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:8867

Zaaknummer: 200.215.981/01

Rechters: E.J. van Sandick, O.G.H. Milar en R.F. Groos

Advocaten: E.T. van Dalen en S. Maakal

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. In coldcasezaak Nicole van den Hurk wordt verdachte schuldig bevonden van het verkrachten en om het leven brengen van het slachtoffer. De vordering van benadeelde partijen tot vergoeding van affectieschade afgewezen en de stieffamilie is niet voegingsgerechtigd.

Nicole van den Hurk was in de vroege ochtend van 6 oktober 1995 op haar fiets op weg naar haar werk bij de Konmar-supermarkt in Eindhoven. Daar is zij niet aangekomen en er is niets meer van haar vernomen. Haar lichaam, met diverse letsels (onder andere aan het hoofd waaronder een dubbele kaakbreuk), is aangetroffen op een afgelegen bosperceel in Lierop. Het lichaam was bedekt met snoeiafval.

Uit de bevindingen met betrekking tot de sporen in onderlinge samenhang bezien leidt het hof af dat verdachte celmateriaal heeft achtergelaten in het lichaam van Nicole van den Hurk en een schaam-/lichaamshaar heeft achtergelaten op de jas van Nicole van den Hurk.

Over het alternatieve scenario dat de verdachte schetst, overweegt het hof als volgt. De omstandigheden bijeengenomen (dat Nicole tegen vriendinnen heeft verklaard dat zij niet zomaar seksueel contact had, dat Nicole een vriend had en dat zij in de week dat zij verdween vroeg thuis moest zijn) acht het hof niet aannemelijk geworden dat verdachte vrijwillig seks heeft gehad met Nicole van den Hurk in het weekend en de daaropvolgende week voor haar verdwijning.

Naar de doodsoorzaak van Nicole van den Hurk is onderzoek gedaan, zowel in de periode direct na het aantreffen van het stoffelijk overschot als later na de exhumatie van het lichaam. Er is letsel aan het hoofd en aan een rib vastgesteld. Het hof acht wettig en overtuigend bewezen dat het slachtoffer is overleden als gevolg van opzettelijk op haar door een ander uitgeoefend geweld en dat er geen sprake is geweest van een natuurlijke doodsoorzaak of een ongeval.

Het hof leidt uit al het voorgaande af dat het verdachte is geweest die Nicole van den Hurk op of omstreeks 6 oktober 1995 heeft verkracht en van het leven heeft beroofd.

De juridische vader, halfbroer, stiefmoeder en stiefzus hebben zich alle vier als benadeelde partij in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Het hof is met de advocaten-generaal en de verdediging van oordeel van de juridische vader en de halfbroer voegingsgerechtigd zijn. Over de vorderingen van de stieffamilie van Nicole van den Hurk overweegt het hof als volgt. Ten aanzien van het recht op familie- en gezinsleven als neergelegd in artikel 8 EVRM heeft de Hoge Raad in het zogenoemde *Taxibus*-arrest overwogen dat het ongeval als zodanig niet een inbreuk is op het recht op eerbiediging van 'family life'. In het *Taxibus*-arrest heeft de Hoge Raad voorts nog overwogen dat het toekennen van schadevergoeding weliswaar mede kan worden gezien als een erkenning van en genoegdoening voor het verdriet wegens de dood van het slachtoffer, maar dat het niet ertoe kan bijdragen dat de nabestaanden in staat worden gesteld overeenkomstig de strekking van artikel 8 EVRM een normaal gezinsleven te leiden. Het voren overwogene brengt het hof tot het oordeel dat de stieffamilie ter zake de door hen gevorderde schades niet voegingsgerechtigd zijn en daarom niet kunnen worden ontvangen in hun vorderingen.

Uitgangspunt in ons recht is dat schadevergoeding slechts mogelijk is voor zover de wet daartoe de mogelijkheid opent. Uit het reeds genoemde *Taxibus*-arrest van de Hoge Raad van 22 februari 2002 volgt dat het de rechtsvormende taak van de rechter te buiten gaat om in afwijking van het wettelijk stelsel zonder meer een dergelijke genoegdoening – vergoeding van affectieschade – te bieden. Die ruimte is er ook niet wanneer dergelijke schade het gevolg is van een opzettelijke begane normschending. De Wet affectieschade is nog niet in werking getreden. Het hof wijst daarom de vorderingen tot vergoeding van affectieschade van de juridische vader en de halfbroer af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 09-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:4181

Zaaknummer: 20-003610-16

Rechters: J. Platschorre, P.J. Hödl en J.J.M. Gielen-Winkster

Wetsartikelen: 8 EVRM, 242 Sr en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Verzoekster heeft een keizersnede ondergaan en stelt dat daarbij een medische fout is gemaakt, omdat zij extreme pijnklachten zou hebben gehad. Haar stelling wordt echter tegengesproken door het medische dossier en er zijn geen objectieve omstandigheden die erop duiden dat er een medische fout is gemaakt of dat de pijnstilling niet naar behoren heeft gewerkt. Het verzoek wordt afgewezen.

Deelgeschil. Verzoekster heeft scherpe pijn ervaren tijdens een op haar uitgevoerde keizersnede. Zij vordert een verklaring voor recht dat het ziekenhuis aansprakelijk is en gehouden is tot het betalen van een schadevergoeding voor de geleden en nog te lijden schade. Kern van het geschil tussen partijen is of de betrokken anesthesioloog tijdens de keizersnede heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot in de gegeven omstandigheden mocht worden verwacht. Verzoekster stelt dat zij extreme pijnklachten heeft geuit tijdens de ingreep, maar uit het medische dossier volgt juist dat de ingreep zonder bijzonderheden of complicaties is verlopen. Daarbij komt nog dat Centramed onweersproken heeft gesteld dat chirurgische pijn een zodanige reflexmatige aanspanning van de buikwand geeft, dat een normale voltooiing van de keizersnede onmogelijk zou zijn geweest. De rechtbank concludeert dat er tevens onvoldoende objectieve gegevens zijn om vast te kunnen stellen dat de voorafgaand aan de operatie door de anesthesioloog aan verzoekster toegediende pijnstilling niet naar behoren is geweest. Verzoekster heeft onvoldoende onderbouwd dat het handelen van het ziekenhuis tijdens of na de ingreep niet voldeed aan de medisch-professionele standaard, zodat ook dit niet kan worden vastgesteld. Het verzoek wordt afgewezen.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-10-2018

Zaaknummer: C/09/554044/ HA RK 18-280

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Letselschade door te laat medische hulpdienst inschakelen door een hotel na hartinfarct. Reisorganisator wordt aansprakelijk gesteld. Aansprakelijkheid is gegrond op wanprestatie in reisovereenkomst, artikel 7:507 BW. Aan nachtportier van een hotel te stellen eisen.

In 2014 was verzoekster als landbouwonderzoeker werkzaam voor de Burkinese overheid. Zij heeft toen een NFP (*Netherlands Fellowship Programmes*)-beurs verkregen van Nuffic (de Nederlandse organisatie voor internationalisering in onderwijs) waarmee zij is toegelaten tot een drieweekse landbouwcursus van ICRA in Wageningen. Verzoekster verbleef tijdens de cursus in het hotel Hof van Wageningen. In de nacht van 1 op 2 november 2014 voelde verzoekster zich niet goed. Zij heeft toen een medecursist, die ook in het hotel verbleef, telefonisch te hulp geroepen. De medecursist heeft verzoekster in haar kamer opgezocht en heeft zich daarna, omstreeks 2.30 uur, bij de receptie van het hotel met de nachtportier verstaan over de conditie van verzoekster. In de ochtend is de receptioniste bij verzoekster gaan kijken. Toen bleek dat zij verlamningsverschijnselen had, heeft de receptioniste contact opgenomen met de huisartsenpost, die een ambulance zou sturen. Nadien heeft de receptioniste zelf 112 gebeld en gevraagd om een ambulance. Verzoekster is vervolgens met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Daar is een herseninfarct geconstateerd, waarvoor verzoekster is behandeld. Ook na revalidatie-inspanningen resteren thans gezondheidsklachten als gevolg van het infarct. Haar mobiliteit is beperkt, onder meer omdat zij zelf geen auto meer kan rijden, en bij haar persoonlijke verzorging en in de huishouding heeft zij ondersteuning nodig. Verzoekster heeft na het infarct ander werk gekregen waarmee zij minder verdient. Zij heeft de kosten van haar medische behandeling in Burkina Faso volledig zelf moeten dragen.

Het verzoek strekt ertoe dat de rechtbank voor recht verklaart dat er sprake was van een reisovereenkomst ex artikel 7:500 BW en dat IRCA aansprakelijk is voor de schade die voortvloeit uit het feit dat niet tijdig adequate medische hulp is ingeschakeld. Nu het aanvaarde aanbod zowel het onderkomen als de vlucht betrof, en dus de diensten vervoer en verblijf omvatte, dient de vraag of sprake was van een reisovereenkomst in beginsel

bevestigend te worden beantwoord. De rechtbank zal dit voor recht verklaren. Vervolgens is de vraag of de reis niet is verlopen overeenkomstig de verwachtingen die verzoekster op de grond van de reisovereenkomst redelijkerwijs mocht hebben (artikel 7:507 lid 2 BW), zoals verzoekster stelt en ICRA betwist. Ter invulling van deze open norm stelt verzoekster in de eerste plaats dat zij op grond van de reisovereenkomst redelijkerwijs mocht verwachten dat de reis op zodanige wijze was georganiseerd dat de nachtportier van het hotel waar werd verbleven in geval van een roep om acute medische hulp meteen een arts te hulp zou roepen, dan wel zichzelf van de situatie op de hoogte zou stellen. In dit geval komt de rechtbank een dergelijke verwachting juist voor. Dat een gast midden in de nacht om een arts vraagt is op zichzelf nog niet een roep om acute medische hulp, ook niet als dit verzoek wordt gedaan door iemand die geen Nederlands of Engels spreekt. Van belang is wat de medecursist precies tegen de portier heeft gezegd, althans wat de portier daaruit redelijkerwijs heeft moeten opmaken. Voorstelbaar is dat de portier daarop, ondanks de feitelijke ernst van de situatie van verzoekster, toch passend heeft gereageerd. Het verzoek om IRCA aansprakelijk te verklaren, wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:4467

Zaaknummer: 331543 / HA RK 18-3

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: L.T.G. van Engelen en J.M. Bruidegom

Wetsartikelen: 7:500 BW en 7:507 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Geschil of de kosten van gebitsimplantaten gedekt worden onder de polisvoorwaarden. Vordering toegewezen.

Verzekerde wil dekking voor de kosten van gebitsimplantaten. Onder de omstandigheden neemt de kantonrechter als onvoldoende gemotiveerd weersproken als tussen partijen vaststaand aan dat er sprake is van causaal verband tussen de (gevolgen van de) obesitas en de tandheelkundige klachten van verzekerde. De vraag is of dit gaat om een lichamelijke aandoening in de zin van de polisvoorwaarden. Het lag op de weg van IZA om haar polisvoorwaarden scheper te formuleren indien zij dekking voor gevallen als de onderhavige had willen uitsluiten. De onduidelijkheid hierover komt voor haar rekening en risico in die zin dat in dit geval de voor verzekerde meest gunstigste interpretatie van de onderhavige polisbepaling prevaleert, zodat uitleg van deze bepaling ertoe leidt dat de kosten van het herstel van de gebitsschade als gevolg van de obesitas in beginsel onder de dekking van de verzekering valt. De vordering wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:8049

Zaaknummer: 6640613 \ CV EXPL 18-4698

Rechters: E.I. Mentink

Advocaten: E. van den Heuvel en J.H.M. Rijn-Fehrenbach

Wetsartikelen: 6:238 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Prejudicieel verzoek. Tussenvonnissen. Uitlaten eisende partij over voornemen tot stellen van prejudiciële vraag aan Hoge Raad over vraag of briefadres geldt als gekozen woonplaats, de dagvaarding daar betekend moet worden en rechter bevoegd maakt.

DSW Zorgverzekeraar vordert dat gedaagde wordt veroordeeld tot betaling van onbetaalde zorgpremie. Blijkens de dagvaarding heeft gedaagde geen bekende woon- of verblijfplaats binnen en buiten Nederland. Uit de Basisregistratie Personen (BRP) is gebleken dat gedaagde een bekend briefadres in Den Haag heeft. De dagvaarding is vervolgens openbaar betekend aan de officier van justitie bij de rechtbank te Rotterdam en een uittreksel van dit exploit is aangekondigd in de *Staatscourant*. Tevens is een afschrift van dit exploit verzonden naar het door gedaagde opgegeven briefadres. Ten aanzien van deze wijze van betekenen is de kantonrechter voornemens een prejudiciële vraag aan de Hoge Raad te stellen zoals bedoeld in artikel 392 tot en met 395 Rv, omdat hierover verdeeldheid bestaat bij de feitelijke instanties en in meerdere geschillen aan de orde is of kan zijn. De kantonrechter is voornemens de volgende vragen aan de Hoge Raad voor te leggen.

1. Geldt een door een persoon in de BRP opgegeven briefadres als gekozen woonplaats als bedoeld in artikel 1:15 BW?
2. Zo ja, dienen exploit op grond van artikel 46 Rv betekend te worden op dit adres?
3. Zo ja, maakt deze gekozen woonplaats ook (uitsluitend) de rechter van deze woonplaats bevoegdheid om kennis van het geschil te nemen zoals bedoeld in artikel 99 Rv?
4. Zo niet, is een openbare betekening van het exploit als bedoeld in artikel 54 lid 2 Rv voldoende of moeten en/of kunnen er bij een bekend briefadres en/of andere bekende gegevens (bijvoorbeeld een e-mailadres) nadere eisen worden gesteld?

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:8350

Zaaknummer: 7130149

Rechters: M. Verkerk

Wetsartikelen: 392 Rv, 393 Rv, 394 Rv, 395 Rv, 1:15 BW, 46 Rv, 99 Rv en 54 lid 2 Rv

RECHTSPRAAK

Klacht tegen dwangbehandeling. Reglement van instelling verplicht niet tot schorsing dwangbehandeling na indienen klacht. Overigens voldoet de beslissing tot dwanghandeling aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Klacht is ongegrond.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:8306

Zaaknummer: 279107

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen: 41a lid 5 Wet Bopz

RECHTSPRAAK

Thaibokser verliest na verkeersongeval inkomen uit arbeid. Afwijzing van de vordering door de voorzieningenrechter, omdat eiser onvoldoende heeft onderbouwd wat zijn inkomen voor het ongeval was.

Eiser is als passagier in een auto van achteren aangereden en heeft sinds het ongeval pijnklachten van de nek/schoudergordel, uitstralend naar de rechterarm. Hierdoor heeft hij zijn professionele carrière als thaibokser niet kunnen voortzetten, waardoor zijn inkomen volledig is weggefallen. Nu eiser vanaf de datum van het ongeval tot aan de dag van vandaag geen boksactiviteiten heeft kunnen ontplooien, is zijn inkomen uit sponsoring en wedstrijden volledig weggefallen. Eiser vordert de veroordeling van ASR tot betaling van een voorschot op een schadevergoeding van € 25.000. De voorzieningenrechter wijst de vordering af, omdat de in het geding gebrachte (medische) informatie van onvoldoende gewicht is om te kunnen oordelen dat de daarin beschreven klachten van eiser (volledig) het gevolg zijn van het ongeval. Eiser heeft tegenover de gemotiveerde betwisting door ASR geen enkel bewijs geleverd van het door hem voorafgaand aan het ongeval gestelde inkomen uit arbeid. Zo zijn geen fiscale of loonbescheiden overgelegd en evenmin bankafschriften waaruit een reguliere inkomstenbron kan worden afgeleid. Bij de wel van de zijde van eiser overgelegde bescheiden, zoals de overgelegde sponsorovereenkomst met Bargello Utrecht, heeft ASR de nodige vraagtekens geplaatst, onder andere met betrekking tot de authenticiteit van die overeenkomst.

Met dank aan Stichting PIV voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 20-09-2018

Zaaknummer: C/01/336754 / KG ZA 18-447

RECHTSPRAAK

Werknemer loopt tijdens werkzaamheden aan elektrische installatie ernstige letselschade op nadat hij onder spanning is komen te staan. Werkgever Cofely en verzekeraar Reaal, die de schade daadwerkelijk heeft vergoed, vorderen de door de werknemer geleden schade (€ 160.000) van Stedin op grond van artikel 6:107 lid 1 BW c.q. artikel 7:962 lid 1 BW. De rechtbank volgt de deskundige in zijn conclusie dat Stedin de installatie op 22 januari 2011 onder de gegeven omstandigheden niet onder spanning had mogen zetten. Doordat dit toch is gebeurd, heeft Stedin onrechtmatig gehandeld jegens de werknemer en Cofely en is zij aansprakelijk voor de schade die zij als gevolg hiervan hebben geleden. Er is sprake van eigen schuld bij Cofely, doordat Cofely geen vergrendeling op de installatie heeft aangebracht. Cofely heeft 25% van de schade veroorzaakt. Stedin dient 75% van de schade te betalen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:8250

Zaaknummer: C/10/477150 / HA ZA 15-608

Rechters: J.F. Koekebakker

Advocaten: A.J. van Steenderen, D.K. Baas en N. van den Burg

Wetsartikelen: 6:107 lid 1 BW, 7:962 lid 1 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Jeugdbescherming. Kort geding. Onrechtmatige daad. Moeder niet eens met wijziging van de verblijfplaats van de minderjarige zonder voorafgaande toestemming. Blokkaderecht niet van toepassing, aldus het hof. Besluit tot overplaatsing naar een ander pleeggezin niet lichtvaardig genomen.

Uit de moeder is in 2017 geboren de minderjarige X. De moeder was ten tijde van de geboorte van X minderjarig. Op 10 maart 2017 heeft de rechtbank Stichting Jeugdbescherming West Haaglanden (JBw) belast met de voogdij over X. X heeft vanaf haar geboorte bij de moeder gewoond in een moeder-kindhuis. Op 16 februari 2018 is zij door JBw in een pleeggezin geplaatst. De moeder doet een beroep op analogische toepassing van artikel 1:336a BW en stelt dat JBw niet zonder haar toestemming de verblijfplaats van de minderjarige had mogen wijzigen. Verder bestrijdt de moeder dat de zorgen zodanig zijn dat deze een wijziging van de verblijfplaats rechtvaardigen.

Het hof overweegt als volgt. Nu X op het moment dat zij bij de moeder is weggehaald om in een pleeggezin te worden geplaatst, nog niet een jaar in het gezin van de moeder is opgevoed en verzorgd, komt de moeder alleen al om die reden geen blokkaderecht op de voet van artikel 1:336a BW toe. Het hof verwerpt het betoog van de moeder, inhoudende dat voor haar als biologische moeder deze termijn niet zo strikt behoort te gelden. Dat in deze het blokkaderecht niet van toepassing is, neemt niet weg dat JBw als voogd de taak heeft om zorgvuldig te bezien wat nodig is voor X. Dit geldt temeer nu X tot februari 2018 bij de moeder woonde en aldus door haar moeder werd verzorgd. Het hof is van oordeel dat JBw het besluit om X over te plaatsen naar een pleeggezin, niet lichtvaardig heeft genomen. De vorderingen van de moeder worden afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2682

Zaaknummer: 200.241.255/01

Rechters: A.H.N. Stollenwerck, E.A. Mink en S.H.M. van der Heiden

Advocaten: S. Sedlick en M.T. Wernsen

Wetsartikelen: 1:336a BW

RECHTSPRAAK

Artikel 3:310 e.v. BW en artikel 3:317 lid 1 BW. Niet in rechte is komen vast te staan dat sprake is geweest van een rechtsgeldige tweede stuiting van de aan de orde zijnde vordering. Vordering is verjaard. Vordering op erfgenamen wegens verkeersongeluk.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 15-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:3812

Zaaknummer: C/o8/199154 / HA ZA 17-117

Rechters: M.L.J. Koopmans

Advocaten: J.F. Schultz en J. Streefkerk

Wetsartikelen: 3:310 BW en 3:317 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Ongeval tussen auto en scooter. Toedracht van het ongeval. De rechtbank is van oordeel dat de automobilist niet de vereiste oplettendheid in acht heeft genomen die in het verkeer van verkeersdeelnemers mag worden verwacht.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:6310

Zaaknummer: C/13/643352 / HA RK 18-52

Rechters: M.E.M. James-Pater

Advocaten: B.A. van Beest en M.D. Spruit

Wetsartikelen: 6 WAM, 6:101 BW en 1019aa Rv